

[Hartel.]

af Luftangreb og tager Hensyn dertil, var det saa ikke bedre, om man søgte at skabe en Beskyttelse og et Værn mod selve Angrebet? for jo mindre effektivt Angrebet bliver, des mindre bliver jo ogsaa de Følger, der skal afbødes.

For øvrigt virker det noget ejendommeligt, for ikke at sige lidt pudsigt, at Regeringen er med til at starte en Forening som „Dansk Luftværnsforening“ og slutter Aftaler med denne Forening bl. a. vedrørende Oprettelse af frivillige Hjælpekolonner, der skal staa til Raadighed for de civile, statslige og kommunale Myndigheder, og om Oprettelse af frivillige Motorkolonner, og saa samtidig, saaledes som det sker ved det her forelagte Hærlovsforslag, stiller Forslag om at ophæve ældgamle frivillige Korps. Vi beklager denne mærkelige Form for Logik. Da den højtærede Forsvarsminister imidlertid klart tilkendegav, at han forstod de ideelle Bevæggrunde, der ligger bag Tjenesten inden for de frivillige Korps, forekommer det mig, at det af ham foreslaaede Skridt kun kan betragtes som en Tribut over for Kredse, der ser med mere Fanatisme, med mere Forudindtagethed og mindre Forstaaelse paa hele dette Spørgsmaal, end han egentlig selv ønsker anlagt over for dem. Jeg mener derfor, at det er et af de Omraader, hvor man maa tænke om endnu en Gang. Vi mener, at før man skrider til Forbud mod noget, der har Aldershævd og Tradition, maa det være paavist, at dets fortsatte Eksistens vil kunne faa slette Følger. Vi kunde tænke os, at disse Korps blev knyttet til Storkøbenhavns Luftforsvar under en eller anden Form, som vi ikke skal give Anvisning paa, men som den militære Sagkundskab og Korpsene selv i Forbindelse med Regeringen kunde forhandle om, og vi henstiller, at Forsvarsministeren tager dette Spørgsmaal op til Prøvelse. Den nye Form for Frivillighed, som Ministeren stiller Forslag om, finder vi derimod lidet tiltalende, og vi mener, at den i en ensidig Klasseregerings Haand vilde kunne give Anledning til Misbrug.

Vi paaskønner fra vor Side Ministerens Sans for Soldaternes Udrustning. Vi er glade over, at man ikke vil vise sig karrig her; det modsatte vilde jo ogsaa være uforsvarligt, og det vilde genkalde i Erindringen de bitre Minder, som det danske Folk har fra 1864. En Nation, der vil benytte sine Folkefællers Liv som Indsats uden at give de paagældende de bedst mulige tekniske Forsvarsmidler i Hænde, er jo ikke megen Agtelse værd.

Naar vi staar over for Spørgsmaalet om Anskaffelse af Materiel, vil jeg minde om, at vi for det første selv fremstiller fortrinlige Udrustningsgenstande. En Del kan vi skaffe fra Sverige, og vi kan faa Aftaler om Udnyttelse af svenske Patenter, som det sker med Bofors-Kanonene; det kunde tænkes, at der af det, vi ikke selv magter at fremstille, ved Indkøb i Tyskland kunde skabes et glimrende Kompensationsobjekt for Udførsel af danske Landbrugsprodukter, som vi i Øjeblikket ikke er i Stand til at afsætte, fordi vi ikke fra Tyskland kan tage de Varer, som Tyskland kan tilbyde os til Gengæld. Jeg henstiller ogsaa dette til den højtærede Regerings Overvejelse.

Derimod kan der rejses den alvorlige Anke mod Forslaget, at det faktisk formindsker Hæren med 1 100 Mand. Der er forsvundet et Regiment. Vi har ganske vist faaet en Cyklistbataillon i Stedet, men den er kun paa 240 Mand mod Bataillonens 600 Mand, og Cyklistbataillonens Kampværdi maa vel siges at være væsentlig ringere end Regimentets. Jeg ser, at den faktiske Nedskæring i øvrigt falder udelukkende paa Garnisonsmandskabet, idet dette indskrænkes meget betydeligt, saaledes at 460 Mand-Dage er reduceret til 200 Mand-Dage ved Arbejds- og Vagt-tjeneste, men jeg gør heroverfor opmærksom paa, at netop det voksende Materiel, som Forslaget forudsætter, og den Forbedring af Materiellet, som ogsaa er forudsat, vil kræve en betydelig Forøgelse af Tilsynet med dette Materiel. Der er da ingen andre Steder at tage Tilsynsmandskabet fra end fra Linietropperne, og de skal da overflyttes til Vagttjeneste, hvilket vil betyde en Forringelse af Hærens kampmæssige Værdi. Fra 8 900 gaar de indkaldtes Antal ned til 7 800. Vi mener, at ogsaa dette er en afgørende Mangel ved det foreliggende Forslag, og vi kan heller ikke se, at det paa Baggrund af den Arbejdsløshed, som findes, skulde være nødvendigt af sociale og beskæftigelsesmæssige Hensyn at foretage saadanne Indskrænkninger, specielt hvor det drejer sig om Vagtmandskab, idet vi ser saaledes paa det, at de Folk, der er beskæftigelsesløse, meget godt kunde gøre Tjeneste inden for det Bevogtnings- og Tilsynsmandskab, der her er Tale om.

Gennemføres det foreliggende Lovforslag, vil der om Vinteren være Perioder, hvor der er meget lidt Mandskab til Raadighed. Efter Forslaget skal den ene Genindkaldelse lægges i umiddelbar Fortsættelse af Uddannelsesstiden, og senere kommer der saa en virkelig Genindkaldelse paa 20